

Tükör — monológ

Milyen klassz, hogy ilyen jó az idő! Olyan barna lesznek, mintha a tengerparttól jönnék. Hogy pukadoznak majd a csajok! A hajszinem is sikerült, szép vörös. Igen, igazán jó nő vagyok! Képzem, hogy fog villogni az a hülye tanársegéd, miközben a kémsőveit rakosgatja elének. Szemléltetne szegénykém, de csak szemlélni tud!

Vajon, hány előadás lesz egy héten? Minél több kéne, azt hasznosan ki lehet tölteni. Esetleg szeptember végéig a SZUE-ban is napozhatnék.

Jaj, most mindent visszacipelni a koleszba! Sebaj, kárpótólnak majd a kis ijedt, begazolt elsősök. Jókát fogok mulatni a gyámoltalanságukon. Jaj, tavaly még én is ilyen voltam... De most már másodikos vagyok, nem érdekelnek a kollégiumi rendszabályok sem!

Kellene egy-két jó ruha is a kolesz-bulikra! Szegeden talán kapok Fa-desodort, meg szappant. Ez fontos, szeretem, ha jó illatok szállingóznak körülöttem; és ez úgy elkábítja azt a mulya tanársegédet is.

Tavaly bezzeg, hogy vártam az érvnyitót! Az idén csak a beiratkozásra megyek el. Es jegyzeteket se fogok sorba állni. Hogyne, majd szerzek valahonnan a vizsgák előtt. Előbb ügyse használok!

Persze, azért most is várom a szeptembert! Jó kis discók a JATE-ban, sörparti a Sárkányban! Nem is olyan rossz egyetemre járnai! Csak egyet unok, de azt nagyon. Az unéket. Az idén már nem lehet háromnál több, mert akkor kivan a nyolc és fuccs!

Ah, mégis jobb itt a napon!

—gr—

Levél a szakmai gyakorlatról

ANYA,

tudod, mennyire ritkán írok levelet, inkább képezlapokat küldök. Mostani helyzetem viszont komoly levélírássá készítet. Nem, ne ijedj meg, semmi komoly, csak a szakmai gyakorlat az oka! Ne is mosolyogj feddőn — Te, a pedagógus —, azt gondolván, hogy máris elment a kedvem a tanítástól. Erről nincs szó (még legalábbis), csak egyszerűen belefáradtam az eltelt néhány napba. Na, várj csak, megpróbálom érthetően leírni!

A helyszínt könnyű elképzelned, a szokásos. A napközti gyerekeket a városzéli erdőbe visszük naponta. Körülbelül fél tíze ott is vagyunk az endőben; s kezdődhetnek a foglalkozások. Ezek menetrendjét csak az időnkénti sátorlakarítások és tisztasági versenyek szakítják meg. Az érkezéstől délig úgynevezett szabad foglalkozás van. Am, ez csak látszólagos szabadság a nebulóknak. Ugyanis fára mászni nem szabad, tilos bottal, faággal játszani, kerülendő a bújócska, veszélyes a barangolás. Most mindent szabad csinálni! Ebből a „másból” válogatnak a gyerekek, s igazán kitűnően érzik maukat. Leginkább veszekednek a labdán, egymást püfölik a tornaszékjükkal.

Közben mi — leendő és gyakorló pedagógusok —, névsort olvassunk, összeírjuk a hiányzókat, ellenőrizzük a nemlétező táborfüzetet és fekete pontot adunk a rossz magaviseletűeknek. Tizenkét óra körül összetrombitáljuk a gyerekeket és megkérjük őket, mossanak kezet. Ennek néhányan határozottan ellenállnak, addig amio a „kistanitónéni” nem kiabál. Mikor ez megtörtént, kezet mosnak. Ezután ötven gyereket kell sorba cibálni. Az emük — elsős — azért sir, mert most itt ró a pisilés, a másik — hetedikes — azért visorog, mert átlatzik a fehér köpenyed. Mire megebédel a rád bizott ötven fő, elmeeg az étvágyad, és kétszeresére termelődik a gyomorsavod. Az ebédet követi a sátorbeli csendes pihenő. Itt megint az életkori sajátosságokat kellene figyelembe venni, hisz egy hét-kilenc éves alsós még valóban igényli a délutáni alvást, míg a tizenkettő-tizenmégy éves kamasz nem raraszkodik hozzá feltétlenül. Megint dühönasz, kiabálsz. Aztán gondolsz egyet, s hogy csendben legyenek, barkochbázol, esetleg társasjátékozol velük. Egészen jól viselik maukat, mikor is megjelent az „igazi” tanitónéni, aki rád pírít a tanítványok előtt mifele egyénieskedés ez, azonnal fejezd be. Ezután döbönt csend, és te nem marva rázhatod meg, hogy ezt mégsem a gyerekek előtt kellett volna. Közben oda minden „teletintélyed”, amit a közös itétek hangulatában olyan szépen felépítettél, vagy sajnálnak, ami megint csak nem előny.

A csendes-veszekedős pihenőt számháború váltja fel. Ez kellőképpen felizgatja a tábor résztvevőit, mert itt mindent szabad, amit euvébként nem — kiabálni, barangozni, szaladgálni. Hazafelé készülődvé vagy a gyerek nincs kész időben, vagy a busz késik. Indulás előtt a táborvezető tanitónéni értékeli a napi versenyeket, amelyekben ő természetesen nem vett részt, hisz ott a hallgató. Még egyszer utoljára lehülyézi a diákiajadt, mikor azok a te felszólításodnak eleget téve nem a buszra rohannak, hanem a szemetet szedik össze. Este fél hatra letesszel minden diákot a saját iskolájánál és rogyadozó térdekkal indulsz szállásod felé. Utközben azon gondolkodsz, holnap hogy fogod rávenni a felsősöket az alváásra, s hogy tudnád lebeszélni a táborvezetőt a kiabálásról. Azon is elmeditálsz, mennyi időt kell eltöltened ezen a pályán, hogy lehülyézd a tanítványaidat és ütésre emeld a kezéd...

Már csak egy hét van itt hátra; szívesen hazamennék, pedig milyen lelkesedéssel jöttem. Mindenesetre az őszi didaktika szemináriumokon, úgy érzem, felteszek majd néhány kérdést az oktatóknak!

— gróza —

Kevesen pályáztak

Mint eddig hosszú idő óta minden évben, az idén is meghírdették a tanszékek; a témakörök, tételek hónapokon át ott függöttek a hirdetőtáblákon, olvashatók voltak a tanrendekben.

Mint eddig a legtöbb esztendőben, az idén sem mutatkozott túlságosan nagy érdeklődés irántuk. Talán mondani sem kell: a József Attila Tudományegyetem három karán évente hagyományosan meghirdetett tanszéki pályázatokról van szó. A számok még a fenti sorokban megrajzoltaknál is szomorúbb képet adnak: az egyetem nappali tagozatos hallgatóinak összlétszáma megközelíti a háromezretet. Közülük az elmúlt tanévben — mindhárom karról — írd és mondd tizenötven vették maguknak a fáradságot, hogy valamilyen őket érdeklő témakörben némi jártasságot szereve pályamunkát adjanak be! Okot az érdektelenségre talán említhetünk néhányat, minthogy sokan tagjai a tudományos diákköröknek, s azokban tényleges kutatómunkát is folytatnak, mások pedig inkább a közéleti tevékenységükkel tűnnek ki. Még az is felhozható az érdektelenség mentségére, hogy szinte megoldatlan a tanszéki pályamunkák közzététele. Ezzel együtt azonban elgondolkoztató, hogy a nagylétszám sem az anyagi, sem pedig a szellemi megbecsülés nem ösztönzi. (Egy téma feldolgozása a szakdolgozat elkészítéséhez is sok segítséget nyújthat...)

Az imént elmondottak és munkájuk miatt is dícséret illeti a pályázókat: Antal Péter V. éves, Balogh Iván V. éves, Lőrinczy György IV. éves, dr. Rónayné Nagy Zsuzsa V. éves, Szániel Agnes IV. éves, Torma András IV. éves és Varga Mihály IV. éves hallgatókat, a jogi karról; Bartók István IV., Bujtás László III., Hermer János II., Hubert Gabriella III., Nagy Eva II., Tóth Eva III. éves hallgatókat a BTK-ról; Bánfalvi Marianna V. és Bokor Zsuzsanna V. éves hallgatókat a TTK-ról.

Első a Szerves Kémia

A József Attila Tudományegyetem dolgozóinak kispályás labdarúgó-bajnokságát követően június elején bonyolították le az egyetemi Szakszervezeti Kupa végső küzdelmeit. A Szerves Kémia csapata duplázott: a bajnokság mellett a Kupában is a legjobbnak bizonyult. 5:3, illetve 2:1 arányban legyőzte a döntőben a Biológia együttesét. A harmadik helyet a Juhász Gyula Tanárképző-Főiskola gárdája szerezte meg, mivel 4:4-es eredmény után a második találkozóon 3:2 arányban legyőzte a Kibernetika csapatát.

A kupagyőztes csapat tagjai: Dombi György, Kiss János, Sárkány János, Somlai Csaba, Hegyes Péter, Gera Lajos, Bartók Mihály és Perczel István.

Ugyancsak június első felében játszották le a JATE dolgozó bajnokság osztályozó mérkőzéseit. Ennek eredményeként a következő tanévben a Matematika mellett a Juhász Gyula Tanárképző-Főiskola dolgozóinak csapata mérkőzik az A ligában a bajnoki pontokért. A két kieső: a Fizika és a Marxisták együttese.

Öregberek lettünk ismét egy nyárral. Hogy ki mivel töltötte, arról baráti beszélgetésekben nyilván sok szó esik még. Van mit mesélni, még azoknak is, akiket a halasztott vizsga korábban kényszerített a tankönyvek mellé. Az viszont szinte biztos, hogy senki nem kezd így az érdekesítő élménybeszámolót: „És akkor bementem az egyetemre...” Pedig vannak — nem is olyan kevesen, akik ezekben a hetekben is naponta bejártak. Őket kerestük a kérdéssel: Mit csináltak nyáron az egyetemen?

Hol itt, hol ott

Goldschmied József, a JATE-klub igazgatója elfoglalt ember. Gyakran feltűnt a Dugonics tér környékén, amint kimértnek véletlenül sem nevezhető léptekkel sietett hol ide, hol oda.

— Elterjedt a hír, hogy egész nyáron nem csináltál semmit — úgratom.

— Nem hát. Mire vagy még kíváncsi?

— Erre, egy kicsit bővebben.

— Akkor gyere vissza délután. Most nem érek rá. Hoppá...

Délután:

— Várom a Kormoránt. Egyébként a klub nyáron is működött, hét közben az építőlaborosoknak adtuk, szombaton, vasárnap városi díscó. Főlkért bennünket a városi tanács, hogy „enyhítsük a szórakozóhelyek zsúfoltságát.” Enyhítettük. Kaptunk az Országos Közművelődési Tanácstól 240 ezer forintot, felújítottuk a stúdiót, hangfalakat vettünk, vetítógépet, játekot, pianinót. Negyven nap szabadságom volt, de örültem, hogy néhány napra el tudtam menni...

Gyűjtőúton

Az állattani tanszék Ady téri folyosóján nem látszik még, hogy még nem kezdődött el a tanév.

Mit csinált nyáron az egyetemen?

Dr. Csoknya Mária adjunktust munka közben zavarom.

— Pillanat türelmet kérek, rögtön jövök. At kell vennem az állatokat.

Először meglepi a kérdés: — Mit is mondjak? Szabadságom voltam...

A beszámolóból rögtön kiderül, hogy nem csak szabadság volt a nyáron:

— Júliusban, terepgyakorlatok voltak a tanszéken, közben előadásokat tartottunk a hódmezővásárhelyi FEB-táborban. Később gyűjtőutakra mentünk, Szentendrére, a Bakonyba; ki-ki a kutatási területének megfelelően. Részt vettünk néhány konferencián is. Nagyon jó volt a Késkeméti Biológus Napok előadássorozata. Ezek tulajdonképpen ismeretterjesztő előadások, idősebb kérdésekről esett szó, köztük sok olyanról, amelynek magyar nyelvű szakirodalmát alig-alig van. Biztos vagyok benne, hogy a középiskolai tanároknak például rendkívül hasznos volt.

Ünnepi szigorlat

A szünidőt igyekszik mindenki otthon, a Balatonnál, esetleg külföldön eltölteni, nem mindennapi jelenség tehát, ha augusztus 20-án kora reggel ismerős egyetemistákkal találkozunk. Ráadásul mindenki „diszmagyarban”.

— Ünnepeltek?
— Talán majd később.
— Esküvő?
— Nem... Szigorlat élettanból!

Jó lenne pihenni

Simon János megszokott „színfoltja” volt az egyetem nyári életének. Másfél hónapig dolgozott, mint a JATE-tábor vezetője.

— Rengedet szaladgáltunk, mindig jött valaki, akinek szállás kellett, kirándulásokat, programokat szerveztünk, az az igazság, hogy kicsit elfáradtam.

— Emlékeid?

— Jöttek egy nap, hogy patkányt láttak a folyosón. Mondom, hagyjátok már legalább ti, itt vannak a külföldiek is. Mondjátok nekik, hogy kisegér. Jönnék a lengyelek, Jancsikám ne kábíts, nyolckilós kisegér nincsen. Gyerekek itt vannak a finnek, legalább mi tartunk össze... A vége mégis szép volt. Itt ültünk egy teremben legalább hatvanan és hajnalig énekelünk.

— Van néhány hét szeptember közepéig...

— Hívtak az NDK-ba csoportvezetőnek. Még nem tudom, hogy elmegyek-e. Jó lenne pihenni.

Alapozás

— Nekünk a nyár a felvétellel kezdődött — mondja dr. Szabó Imre, a jogi kar tanársegédje. — Nálunk nem tantárgy se a történelem, se a magyar irodalom, át kellett olvasnom a középiskolás könyveket, hogy tudjam miből lehet kérdezni. Júliusban anyagot gyűjtöttem a kutatási témához, közben a szemináriumokra is készültem. Gyarápítottam a nyelvtudásomat, volt egy komoly versenyfutásom az orosz nyelvvel.

— Ki győzött?

— Egyelőre még forban van. Persze több kör előnyvel indult.

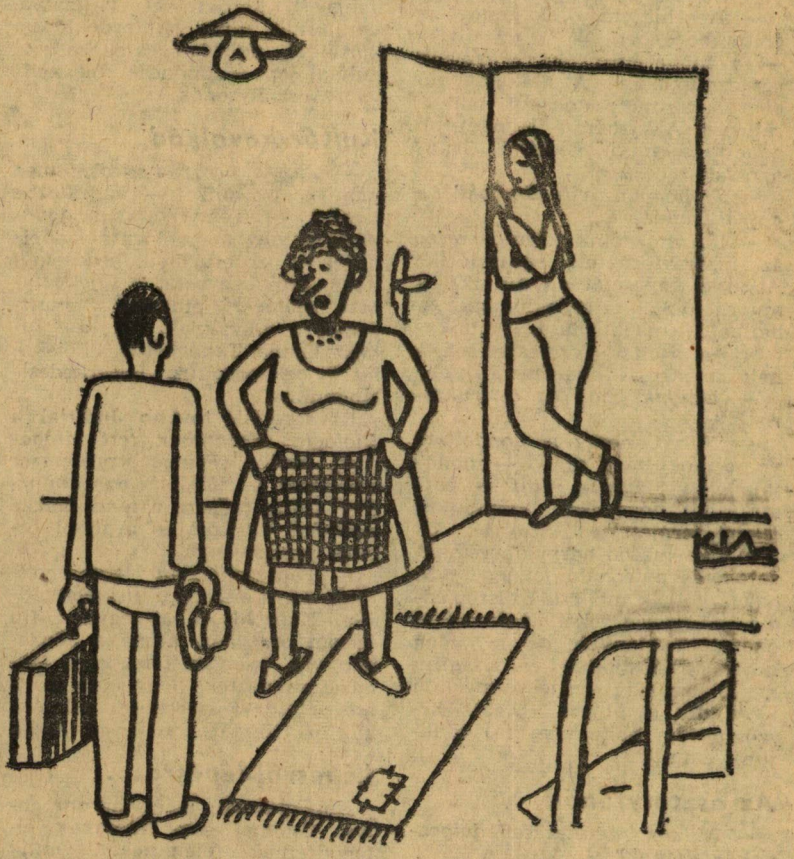
— Kikapcsolódás?

— Két hetet töltöttünk Kasán, az ottani jogi kar meghívá-

sára. Itthon igyekeztem munkára fordítani az időt...

A következő nyárig

Nyár végén egyre többen jelentkeztek a hallgatók is. Nem mintha a tanév kezdetét akarták volna siettetni, inkább az őszi vizsgaidőszak közelsége miatt.

— Az albérlő nálam nőf nem hozhat fel, mert nekem is van lányom!